

יהודי וערבי מדברים אנגלית

יש יותר מדי חלומות על קולנוע ישראלי טוב, ופחות מדי סרטים העובדים טוב מול עינינו. אני לא יודעת למה, אבל משהו בורח להם, וגם בעוד נתימלפפונים הם מחמיצים את מה שהם עושים.

הבריחה ההמונית הזאת אל הקורפורציות הקולנועיות היא אולי הת

יעוד לבנון — הקולנוע הישראלי

ג'אד נאמי — נמצא בהתאבדות

שובה לכישרון, לאמביציה ולכיסים ריקים. זה מוביל באחרונה את הבימאי יהודה (ג'אד) נאמן (מנש הכסף) ואת המפיק יעוד לבנון (הפנימיה) לזרז עותיה של קורפורציה ישראלית ברישית חדשה: רחובות האחמול. המי צולם בימים אלה בישראל ובגרמניה. סיפור העלילה סובב סביב הנושא היותו-פולוארי בקולנוע הישראלי היום: העימות הישראלי-ערבי. ברחובות האחמול יהודי וערבי מעמידים את היי רידות שביניהם במבחן, ברגע שהאחד מחליט להצטרף לתנועה לאומנית. הסירט מרבר אנגלית.

אקטואליה שימושית מאוד, שחררה גם לטיפרות ולתיאטרון. אבל בניגוד לאחרים, הקולנוע הישראלי, מסתבר, הוא בגדר חלום. מאוחר יותר אמר לי ככאב המפיק יעוד לבנון: "הקולנוע הישראלי נמצא בהתאבדות. אין קולינוע ישראלי. מאה צלמים, בימאים ומי

שמיטוב לוי שימצא משורר

שוחד

שמיטוב לוי — מלחין מקורי ומעבד מצויין. אז למה הוא גם כותב סירים?

מוטב שימשיך בקו שנקט וימשיך להלחין משירי דויד פוגל, נתן זך ואחרים.

יש איזה ערך מוסף למוסיקה של לוי, כשהוא מלחין סירים טובים כמו שוחד או בכפרך. בשני השירים האלה הצליח לוי לטפס למדרגה שבשירים האחרים הוא אפילו לא התחיל.

לגבי שירים אחרים בתקליט, היתי מציעה ללוי שימצא לו משורר, שינסח עבורו את ריגשותיו, והתוצאה יטיב איתו ואיתנו.

אבל אייפאשר להתעלם מהלחנים והעיבודים הנינוחים והנקיים, מוסיקה שלא מכניסה לפאניקה ולחרדה. אפשר לרקוד אותה, אפשר לאהוב אותה, אפי שר לשותות.

את הלחן לשיר הולך איתך לטרט (מילים ולחן שמיטוב לוי) אהבתי במי יוחד. לחן קצב הרגאיי.

לגבי מילות השיר — הולך איתך לטרט ומחבק אותך — מוטב שלוי יפסיק ללכת לטרטים ויצא להפסיק מי לים למוסיקה היפה שהוא יודע לכתוב. מגיע לה.

פיקים מסתובבים בארצות-הברית, יש ביניהם גם נושרים. ואחרים מסתובבים שם, מחפשים אפשרות לעשות סרט, כישרונות מבוזבזים: יקי יושע, גידי אמיר, שימעון דותן, יוצא להפסיק מי אדם גרינברג, חנניה בר, צפל ועוד ועוד.

והנשארים?

אלה שנסארים, עליפי רוב מודק נים עם התסריט ביד. תראי מה קורה לרני וקסמן מאז חמטין. רנן שור שהסתובב עשר שנים עם בלון לחופש הודול עד שמצא מפיק.

או הולכים על קורפורציות.

אבל יש לכם קרן מטעם משרד החינוך, המעניקה משהו, לא?

יעוד לבנון, מי שהיה אחד ממייסדי הקרן לעידוד סירטיאיות מלא מרי רות על הגוף שהוא מוקצה בעיניו, כמו בעיניהם של קולנועים צעירים אחי רים.

איך רבר כזה, הוא משיב בצנינות. עשרה לקטורים ושלוש אנשי-מנגנון מהווים גוף המחליט על הקצבות, ואת המשכורות הם מקבלים כדי שיקראו תסריט אחד או קצת יותר. אבל שום דבר רציני לא יוצא מזה. כמה סרטים כבר זוכים להקצבה, ואני מתכוון לתקציב אשר ירים סרטו.

תסביך פאלי

מישחקיהאבים של ארובת-רדינג ומוח נמל תליאביב הישן תמיד היוו מוקד-מיכה לזוגות-אוהבים ולרומאני טיקנים תליאביבים. גם הצייר הצעיר יגאל עוזרי נשבה בקסם המקום, מתח יריעות-כד על פני שמונה מטרים ועי שרה מטרים והעביר לתוכם את העוצמה הפאלית הקורנת מארובת-רדינג.

עוזרי החליט לעסוק בנושא שאותו הוא מכנה מיבים של עוצמה, ובין היתר גם בתחנות-כוח חשמליות. חברת-החשמל, שלא הישמלה אותנו בהתעניינות יוצאת-דופן באמנות, הכי רה בחשיבות הנושא מטעמים מובנים, ומיהרה להקצות לאמן סטודיו-ענק כי לב תחנת-הכוח רדינג א' שעל חוף-הים, ואולי בכך מנסה החברה להגדיל ול-כסס את מעמדה גם כתומכת באמנות פלאסטית, החל בסיוע לתערוכות וכלה במתן סטודיות לאמנים, דוגמת הפסל נתן טבת ברדינג ג' והצייר יגאל עוזרי ברדינג א'.

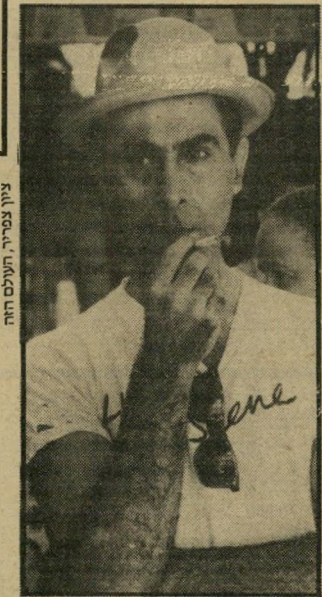
המזל, מסתבר, מאיר פנים לעוזרי, צייר נמרץ ופורה. ועוד דבר טוב קרה לו: הוא נבחר, יחד עם עוד תישעה אמנים, לייצג את ישראל בתערוכה שנפתחה בימים אלה בפילדלפיה במרסיון PHILADELPHIA ART ALLIANCE, שבו הציגו בעבר אמנים כמו קיפר וראושנברג.

התערוכה תנודר בארצות-הברית כי משך שנה וחצי.

מעניין מה חושבים היצני חברת-חשמל של פילדלפיה, על העוצמה הפאלית של ארובת-רדינג שלנו.

יושבים במוסד

מי שרוצה להרגיש שגם הוא נמצא בלב העניינים הנוכחיים בעיר, שילך למוסד — הפאב של זוהר לוי ברחוב רינגוף, המקום שבו תלויה תמונת-המחזור המפורסמת של כל המפורסמים בכבוש פורימי מגוחך. אבל מכיוון שאני לא מומחית לפאבים, ולא למה שמי גישים שם, ביקשתי את רעו של אחר

זוהר לוי מוונלו של שחין בינוני

הבליינים הקבועים בעיר, החושב עצמו למבלה גדול. (אחרי כמה כוסיות הורה לפניי שהוא שתיין בינוני.) וזה נשמע כך:

אני אוהב להתחכך בכל מיני את יודעת, זה עושה גם אותי כזה IN. אז כשאני יושב במוסד. ואל תתי פסי אותי במילה בעניין. ישיבה במרסר, והמבטים של אלכס אנסקי מת-

עוזרי, הסטודיו ב"רדינג" וציור צייר נמרץ ופורה

הי ילד, לא לגעת!

ישחבו איזה ביטלי בדרך החוצה. בשבוע הספר העברי מגביהים ומר חיקים מהם את הדוכנים, כאילו היה מדובר בגנבים נגסיים ומסוכנים. בימים אלה ההולכים ומתקרבים לקראת שבוע הספר העברי, מו"לים תאוותניים כבר מודדים קילומטרים של רווחים, מעלים מחירים ומרפיסים מהדורות רבות בשיטת הטרט הנע, ובעיקר סיפריילדים, אבל לא מעלים בדעתם איך ניתן לשפר את התנאים של הקטנים, המגיעים בשבוע הספר עד לגובה של מתחת לדוכנים.

הגיע הזמן שגם הם יוכלו להגיע אל הספרים! הירירו בינם לבין עצמם חמישה סופריילדים. לקחו יוזמה ויצאו בקריאה נרגשת לכל סופרי הילדים בארץ.

...מאחר שאנו, סופריילדים, מר גישים את עצמנו רומים להם (לילדים כמובן) במידה מסויימת — סברנו שיהיה מן הראוי אם נשב פעם ביחד בעוד מועד, ונחליף רעיונות של איך לשפר את הרגשתנו באותו שבוע, ובכך לל המצב.

(לאיזה מצב הם התכוונו... למצב הפוליטי?)

וכמי שכונבת גם סיפריילדים, חשבתי שמן הרין שאלך גם אני למיפגש הזה, ולוא כדי להגביה את הדוכנים או את ההרגשה...

לגבי "המצב" (אם הם התכוונו גם למצב הפוליטי): קשה להאמין שסיר הסירים של אלונה פרנקל או הני"נים של גלילה רון-פדר, ואפילו חיי"ח החושך של אורי אורלב, יצליחו להפי חיד מישוה.